

Workshop 4 februari 2012 door Gerrie Reijersen van Buuren

Het was voor mij een inspirerende, indrukwekkende dag waar ik de dagen erna veel over heb nagedacht. Het contextuele gedachtegoed werd op professionele en speelse manier gecombineerd met de methodiek van het beeld op tafel; een werkwijze waarbij met behulp van poppetjes je huidige situatie en je geschiedenis zichtbaar worden gemaakt.

De zaal waar we als deelnemers worden ontvangen is knus en stijlvol door boeketten in prachtige kleurencombinaties. Op het podium staat een tafel die vol ligt met playmobil en symbolische attributen. Gerrie verwoordt het doel van de workshop als volgt:

'Handvatten krijgen om goed om te gaan met de dingen die in je leven gebeuren en je ziel pakken. Schade is niet weg te poetsen; je moet ermee dealen'.

Hoewel de meesten gekomen zijn vanwege professionele interesse, worden we aangemoedigd aanwezig te zijn als onszelf en te ondergaan wat de dag biedt, met de achterliggende gedachte dat wat bij onszelf gebeurt, altijd bruikbaar is.

Op het grote scherm kunnen we volgen wat zich op tafel afspeelt. Het kleinste playmobilpoppetje wordt neergezet. Ik wist niet dat er zulke kleintjes bestonden. Dat ben ik dus, zoals ik werkelijk ben. Het ziet er wel erg kwetsbaar uit. Om mijzelf te beschermen tegen pijn en aanvallen van buitenaf kan ik mezelf groter maken, bijvoorbeeld door humor in te zetten, door te gaan zorgen voor anderen, of door niet op te vallen. Als Gerrie een elfje voor het kleintje zet, is dat niet meer zichtbaar. Het lijkt weg. Ik schrik. Dat lijkt mijn verhaal wel. Ik voel me soms zo 'kwijt'.

Dan volgt er een oefening. Ons wordt gevraagd, de naam van een ouder, een broer of zus, een kind en een collega in gedachten te nemen. Een collega kiezen gaat zonder moeite. Het wordt die vrouw bij wie ik me op de een of andere manier altijd onbenullig voel. Maar als het gaat om een keuze maken tussen mijn twee kinderen voel ik een conflict in mijzelf: Het is niet eerlijk wel voor mijn dochter te kiezen en niet voor mijn zoon. Terwijl ik wel meteen aan Annemarie denk.

'Schrijf eens op welk thema er speelt in jullie relatie tot elkaar; wat je graag zou willen; wat heb je nodig; en welke zorg heb je om deze persoon?' zegt Gerrie. Het wordt stil. Ik krijg het warm. Deze oefening raakt iets in mijn binnenste. Voor me beginnen twee vrouwen op fluistertoon een gesprek. Ik vang het woord 'schoonmoeder' op.

Gerrie plaatst nu de gezinssystemen van Suzan en Emily op tafel. Soms moet er wat verschoven worden om het allemaal goed te kunnen laten zien op het scherm, zoveel wordt erbij gezet. Beide meisjes hebben als kind hun best gedaan binnen hun gezin van herkomst te zorgen en te doen wat nodig was; maar hun inzet is niet als zodanig gezien en erkend. Dan komt Suzan het podium op. Een prachtige, intense vrouw met lang blond haar en rode lippen. De aandacht in de zaal is voelbaar. Wat leuk, dat poppetje op tafel wordt echt! Is zij nou dat ondergesneeuwde meisje met groot verdriet en een geheim in haar familie?? Welke kwaliteiten heeft ze ingezet om het te schoppen tot advocaat met een eigen bureau? Vervolgens verschijnt Emily, de onzekere, kleurloze collega, gespeeld door dezelfde acteur. Als ik die twee met

elkaar vergelijk kan ik me voorstellen dat hun samenwerking moeizaam verloopt. Wat een botsende karakters. Het is duidelijk wat Suzan aan kwaliteiten uit haar schatkist heeft gehaald. Ze is expressief, daadkrachtig en humoristisch; een aantal mensen schiet in de lach als ze zichzelf beschrijft als '... tja, een feestbeest...' en ter illustratie een varkentje neerzet. Emily daarentegen heeft het in het leven gered door zich niet te laten zien en zich aan iedereen aan te passen. Het gekke is dat beide vrouwen lijden aan dezelfde pijn; Ze weten geen van beide wie ze diep van binnen zijn.

Het plaatje wordt zo duidelijk dat ik er stil van ben.

Dat helpersyndroom zie ik veel om me heen. Maar ik moet beteuterd bekennen dat het klaar staan voor een ieder, soms ten koste van mezelf, ook mij bepaald niet vreemd is.

'Liever bespreken we dingen niet dan wel, want we zijn bang te dealen met de pijn van de ander in plaats van de ander daar zelf verantwoordelijkheid voor te laten zijn' is een uitspraak van Barbara Krasner. Hoe waar. Maar eigenlijk wil ik dat niet. Ik wil oppakken wat van mij is, en aan de ander laten wat bij de ander hoort.

Als ik 's middags naar de trein loop weet ik dat binnenin mij een proces is begonnen dat van mij niet meer hoeft te stoppen.

En ik voel nu al dat dit proces me heel veel gaat opleveren.